

באהבה ובאמונה

להתקרב אל ה' באהבה ובאמונה

 נכון לעכשיו
הרב דב בימון ראש מכון מאיר

ישכון באוהלי שם

הקב"ה. יפת שהיה שותף לשם במצות כיבוד אב ואם זכה גם הוא לברכה "יפת אלקים ליפת וישכון באהלי שם", דהיינו תרבות שהיופי, האומנות והמדע והאסתטיקה מאפיינים אותה, תרבות שנועדה רק לסייע לתרבות הדעת, לתרבות השכינה - ליהדות, כדברי חז"ל: "דירה נאה, אשה נאה וכלים נאים מרחיבים דעתו של אדם".

נכון לעכשיו, שאלת החינוך והתרבות שצריכה לאפיין את מדינתנו האהובה, תופסת מקום מרכזי יותר ויותר בחברה הישראלית. בפרט כאשר אנו עדים להתפרקות ערכים, לאלגימות ולהתמכרויות, של חלק מהדור הצעיר. דווקא מתוך המשבר החינוכי והתרבותי והמוסרי יתברר ומתברר, שתרבות 'שם' - תרבות ישראל - המתאפיינת בשמירת ערכי הנצח של תורתנו הקדושה וההליכה לאורה, היא שנצרכת לחינוך ולתרבות של ילדי ישראל והחברה הישראלית. אמנם צריך גם את תרבות יפת, דהיינו את ההשכלה, האומנות, המדע וכדומה, ככתוב "יפת אלקים ליפת" אולם אין היא תחליף ליהדות, אלא כל ערכה - כשהיא בבחינת "וישכון באהלי שם". עם ישראל קם לתחייה בארצו בשתי קומות - הקומה המדינית-הפיזית והקומה הרוחנית. יש לנו מדינה לתפארת, יש לנו בית לאומי. אבל צריך לגלות גם את הצד הרוחני הנשמתי שבבית הלאומי, וזה, על ידי שיבה ליהדות ולתורתנו הקדושה. מתוך כך תתקיים בנו הברכה "והתהלכתי בתוכם והייתי לכם לאלקים ואתם תהיו לי לעם... ואשבור מוטות עולכם ואולך אתכם קוממיות" (ויקרא כו, יא ג).

מהמצפה לישועה השלמה

שלוש התרבויות העיקריות המאפיינות את המין האנושי מקורן בבניו של נוח - שם חם ויפת. משם, יצא עם ישראל עם התרבות היהודית - תרבות גילוי השכינה המאופיינת במיוחד בצניעות, בכבוד הבריות ובאהבתן, בצדק וביושר. מיפת, יצאה תרבות יוון שהיא תחילת תרבות המערב ובמרכזה ההשכלה, המדע, האומנות והיופי, כנרמז בשם 'יפת' - "יפת אלקים ליפת". מחם, יצאה התרבות היצרית והבהמית שרואה חשיבות בהתפרקות יצרים, בהשתעבדויות ובהתמכרויות האדם לחלק הבהמי שבו.

ביחסם של שלושת הבנים לאביהם בשעה שהשתכרו נתגלה שורש נשמתו של כל אחד מהבנים, והתרבות שייצאה מהם.

חם ראה את נוח אביו בניוולו ביזה אותו ועשה בו מעשים שלא ייעשו. (עיין רש"י בראשית ט כב). בזה גילה את הצפון בלבד - מחשבות של זימה והשתעבדות לכוחות השפלים שבאדם. מכאן צמחה התרבות המתאפיינת בחוסר צניעות, בחוסר ערכים ובחוסר גבולות בהתנהגותו המוסרית של האדם. ואכן כאשר הקיץ נוח משכרותו קילל את חם ואת כענן בנו באומרו "ארור כנען". אמנם תרבות היצר וההתמכרות תחילתה מתיקות אך סופה מרירות וקללות.

לעומת זאת, שם ויפת כיסו את אביהם הערום כשפניהם אחרונת "וערוות אביהם לא ראו". התייחסו אל אביהם בכבוד ובצניעות מרבית. שם, שנתאמץ יותר מיפת בכבוד אביו, זכה לקבל ברכה מיוחדת מנוח "ברוך ד' אלקי שם" - ועד היום תרבות ישראל מאופיינת בערכים מוסריים שמקורם בתורתנו הקדושה שניתנה לנו בהר סיני על ידי

העלון מופץ ב-50,000 עותקים
לפרסומים והקדשות בעלון ובאתר: 026461302
ההכנסות קודש למכון מאיר
תוכן המודעות באחריות המפרסם בלבד

הדלקת נרות: י-ם 17:18 ת"א 17:36 ח"פה 17:27
מוצאי שבת: י-ם 18:30 ת"א 18:32 ח"פה 18:30

"הייתי פרא אדם";
אייר אפרת מספר
על הילדות בעין-גב
והחילוץ הטראגי
ביערות דרום
אמריקה

אבנר שאקי / 5

סוד ירידת הגשם
הרב ראובן פיינמן / עמוד 2

קדושה מולדת וקדושה עצמית
הרב יורם אליהו / עמוד 3

התיבה הזוגית בנישואין
אסתר אברהמי / עמוד 6

לתרומות באתר או בטלפון
meirtv.com *2331

היו שותפים מכון מאיר

בהוספת יהדות באהבה!

אלפי שיעורים • קירוב רחוקים • מאות תלמידים
ערוץ ילדים • אולפן גיור

באהבה ובאמונה **מפרסמים!**

רוצים להגיע לציבור ענק?
קראי 'באהבה ובאמונה' מחכים לכם.

מחירים מיוחדים לרגל התחדשות העלון
026461302 **לפרטים**
headoffice@meir.org.il

מדברים אמונה

הרב ראובן פיירמן ר"מ במכון מאיר

בעולם אשר לו חכמה ותבונה יאמר כי היו פירות גן עדן כמו הפירות אשר הם אצלנו... אי אפשר כי הפירות בגן עדן היו חומריים, רק היו בלתי חומריים" (חדושי אגדות ג, קד). הרמח"ל כותב: "הגופניות של אדם הראשון קודם חטאו היה בערך הרוחניות אשר לו עתה" (דעת תבונות קכו).

אם כן מתי הפך הכול לפיזי, לקיום החומרי המוכר לנו? ברגע שאדם התפלל. כפי שכותב רש"י "כי לא המטיר - ומה טעם לא המטיר? לפי שאדם אין לעבוד את האדמה ואין מכיר בטובתן של גשמים וכשבא אדם וידע שהם צורך לעולם התפלל עליהם וירדו וצמחו האילנות והדשאים" (פירושו לבראשית ב' ה). המפגש בין ההכרה והתודעה האנושית לבין ההויה, אשר חסרה מעצם מהותה, הוליד פניה לבורא על מנת למלא את החיסרון, והוא אשר גרם להורדת הגשמים, להופעת עולם הגשם, ההולך ומתעלה...

והירח נבראו למעשה ביום הראשון, ורק נתלו ברקיע ביום הרביעי. כך מפרש רש"י גם לגבי הצמחים, ו"כל תולדות שמים וארץ נבראו מיום הראשון וכל אחד ואחד נקבע ביום שנגזר עליו". דברי רש"י מבוססים על המדרש בבראשית רבה (א, יד). אם כך מה אירע בשאר הימים? ומדוע התורה כותבת שבכל יום נברא משהו חדש?

יש לדעת שהתורה אף פעם איננה מתכוונת לספר לנו על מה שקרה, אלא על המהות של מה שקרה. כל המוזכר בפרשת בראשית לדוגמא, אינו עוסק בסדר הכרונולוגי של ההתרחשויות, אלא באופן יציאתם מן הכח לפועל. כל מה שהיה בששת ימי בראשית לא התרחש במימד הפיזי, אלא במימד הרוחני. אדם וחווה, גן עדן והנחש, אינם גשמיים, אלא הם אידאות. כותב המהר"ל: "אין אדם

הגמרא אומרת "גדול יום הגשמים מתחית המתים... יותר מיום שניתנה בו תורה... גדול יום הגשמים כיום שנבראו בו שמים וארץ" (תענית ז, עמ' א-ב). מה מיוחד כל כך בתופעה מטאורולוגית פשוטה כטפטוף הגשם בחוורף עד שהיא נחשבת כל כך? נראה שבדברים אלו טמון סוד. מהו הסוד? כנראה לא נדע עד שיבוא אליהו, כפי שאומרים חז"ל

"אילו לא בא אליהו אלא לפרש מעשה ירידת הגשמים - דיו" (בר"ר כב), אך ננסה להבין את הדברים לפחות ברובד מסוים. מפשט הפסוקים בפרשת בראשית עולה לכאורה שהעולם נברא בששה ימים, בכל יום הבריאה המיוחדת לו. אך לפי דברי חז"ל מתבררת תמונה שונה לחלוטין. כך למשל, כשרש"י מפרש את מעשה היום הרביעי, הוא מסביר שהשמש

ביאור למדת גאווה (פסקה כז)

הרב יצחק חי זאגא *

קודש זו. כן כתב הרב, קובץ א' תקס -

הצדיק צריך להכיר את עצמו. ואם יודע הוא שגאותו נובעת היא ממקור הקדושה, מפני שהוא מתגאה במלכותו של מלך כל עולמים ומתפאר בתפארתו, אסור לו לבטל גאות קודש זו בהשפעה של שפלות דקטנות, כי אם יצחצח אותה הגאווה מכל סיג על ידי הופעת אור של גדולה, וממילא תתאחד עם הענוה הגמורה. דווקא כשהצדיק מתגאה בגאות ד', הרי הוא נוהג אז בעניות ובענוה הגדולה ביותר כלפי הקב"ה. עושה את עצמו כלי לשליחות ד'. גם אם זה לא נוח לעמוד מול קהל גדול, ולדבר אליהם דברים חוצבים להבות אש, ועוד כשיש בקהל גם מתנגדים קשים הבזים לדבריו. על כן, גאווה זו באמתותה, ממולאת היא בענוה, הממוזגת בגבורה שאינה יראה מאדם.

המשך המאמר בעמוד 6 <

"מה אישה לאישה"

יום עיון לגברים ונשים לחיזוק הבית היהודי

שיתקיים בע"ה ביום יום שני ו' מר חשוון פתוח לקהל רחב גברים ונשים

בחסות משפחת ונגרובסקי לעילוי נשמת האב זליג ז"ל והאם שרה ע"ה

יום העיון ישודר בזום / ביטיוב. לפרטים התחברות באתר מכון מאיר או ביטיוב של מכון מאיר

- 14:15 הרב אייל ורד
- 15:15 הרב יורם אליהו
- 16:15 מנחה
- 16:30 משה אליאס לעילוי נשמת יהודה בן עזיזה ז"ל
- 17:30 דני שרחטון
- 18:30 הרב ראובן פיירמן
- 19:35 ערבית
- 19:50 משה אליאס
- 20:15 הרב אוהד תירוש

זהירות מענווה פסולה

גאות קודש קודשים

לפעמים מתגאה הצדיק מאד מפני גאות ד' שמרגיש בלבבו, ואז הוא קדש קדשים, ודבריו הם חוצבים להבות אש

גאות ד', הגואה בתוך האני המתוקן המחובר לד', היא גאות שמלהיבה ומעצימה את זרימת החיים הבריאה באישיותו של האדם. אך יש עתים מיוחדות, בצדיקים מיוחדים, שזוכים לגאות ד' עצמתית ובלתי רגילה. אם בשל עבודה מיוחדת שזכה לה הצדיק או בשל תקופה מאתגרת המצריכה התעוררות גדולה של צדיקי הדור או בעת התעוררות זמן של גאולה.

באותן פעמים, מתגאה הצדיק מאד מפני אותה גאות ד' המיוחדת, הגואה ומתגלה, מופיעה ומשתלהבת בתוך לבבו. אז הוא ממש קודש קודשים. האור הפנים פנימי של כלל ישראל, כובש את כל אישיותו מתוכו. מתוך האור האדיר הזה הגועש ורועש בתוכו, הוא מדבר אל העם, ודבריו הם חוצבים להבות אש.

זעם כלפי ענוה פסולה

והוא זועם בכל רוח שפל הבא להכניס בו אז ענוה פסולה

כשעומד מול צדיק כזה, אדם שאינו יודע להעריך ולהכיר או שבוחר להתעלם מכן, שרוח ד' היא אשר בוערת בליבו של הצדיק, והיא אשר גורמת לו לדבר באש קודש זו, הוא מנסה להוכיח את הצדיק, כאילו מדובר בגאווה פסולה. הצדיק אשר כל אישיותו עמוסה ומלאה באור ד', ולמעשה, מנוהל הוא בידי שמים, מרגיש את עצמת האור, יודע שהוא נעשה כלי בשליטה שמימית, בשליחות ד', ובזעם קדוש, זועם הוא בכל רוח שפל משפיל ומקטין, אשר מנסה אז להכניס בו ענוה פסולה. מכל פינות אישיותו ומעומק ליבו ונשמתו, יודע הוא שכל ניסיון להשתיקו, גם אם נעשה בתמימות, הוא בבחינת ניסיון להשתיק את דבר ד' שבפיו.

גאווה שהיא ענוה

וגאווה זו היא ממולאת בענוה, הממוזגת בגבורה ושמהה ואהבת נצח לכל

עוד מבין הוא הצדיק, שאם יעתר לרוח השפל המנסה להרגיעו, יחטא הוא כלפי בוראו, לא פחות מהמתגאה בגאווה פסולה. גם אם יחוש בחולשה רגעית פיתוי לנהוג כך, יודע הוא בבירור שאין לו שום רשות לכבות את אש הקודש האלוקית הבערת בלבבו. כיבוי שכזה חלילה, יהיה גאווה פסולה של מי שחושב שהאש הבערת בתוכו שייכת לו, ונתונה להחלטתו ורצונו. על כן אסור לו לבטל גאות

העלון וימי העיון לאוגיות מוקדשים לעילוי נשמת יהודה בן עזיזה ז"ל ולרפואת ברכה בת שרה

קדושה מולדת וקדושה עצמית

על נח נאמר, "נח איש צדיק תמים היה בדורותיו", ובאברהם אבינו אחרי כל הניסיונות שעבר נאמר בו, "התהלך לפני ה' והיה תמים", משמע שעדיין לא היה תמים. שואל השם משמאל הרי זה פלא, כי ודאי נח לא הגיע למדרגתו של אברהם, שהרי אם היה בדורו של אברהם לא היה נחשב לכלום, ואיך נח נקרא תמים ואברהם לא? בפשטות ניתן לתרץ, אומר השם משמאל על פי אבות דר"נ פ"ב, שנח נולד מהול ולכן נקרא תמים.

אבל מעמיק השם משמאל ומבאר (שנת תרע"ד עמ' נז) על-פי מה שנאמר בזה"ק, שנח הוא בחינת שבת. בחז"ל נאמר, ששלושת המועדים הם כנגד שלושת האבות, וראש חודש כנגד דוד המלך, וידוע שכל המועדים מקבלים קדושה מהשבת, ואם-כן לכאורה נראה שנח היה גדול מהאבות ומדוד המלך כמו ששבת גדולה מיום טוב וראש חודש?

מסביר השם משמאל, ידוע שקדושת השבת היא קבועה וקיימת, מגיעה באופן קבוע משבוע לשבוע, ואילו את התאריך של יום טוב קובעים בית דין לפי קידוש החודש. קדושת השבת היא קבועה ושמירת קדושתה מתבטאת באיסור מלאכה, לעומת זאת, את היום טוב, בית דין מקדשים, כלומר "שעם ישראל עצמם מושכים את הקדושה...", מורידים

אותה לארץ. זה נעשה מכוח הפעולה שלהם. וזה ההבדל בין נח לאבות, שנח הייתה לו קדושה מולדת, וכל עבודתו הייתה לשמור על עצמו שלא יפגמו אותו בני דורו, לכן כתוב בו 'תמים היה', לשון עבר, שמעולם היה תמים ולא בזכות עבודתו, כל עבודתו הייתה לשמר את המעלה הזאת. "אבל אברהם כל מה שהיה לו היה הכל מפרי מעשיו...", (כי מובא באר"י שיצירתו הייתה בטומאה, מתרח ואשתו), "אלא שהוא בעבודתו משך עליו קדושה עליונה מאוד". כמו שמוכח במדרש, על הפסוק "אשרי תבחר ותקרב ישכן חצרך" - אשרי מי שבחרו הקב"ה ולא קרבו, ומי הוא שבחרו ולא קרבו - זה אברהם, אלא הוא קרב את עצמו (במד"הפ"ג).

כך מובן שנח הוא בחינת שבת, "לא מפאת מהות הקדושה שהיא גדולה מכולם, אלא באיכות הקדושה שבאה אליו ממילא שלא ע"י המשכת מעשיו, כמו שבת שהיא קביעה וקיימת", אבל האבות, "אף שבמהות הקדושה, הייתה שלהם גדולה משלו (משל נח), מכל מקום באיכות הקדושה (שלהם) דומה ליום טוב שהם בעצמם משכו עליהם את הקדושה". ולכן ה' אומר לאברהם התהלך לפני והיה תמים, זה לשון ציווי, שהוא בעצמו יעשה זאת שיהיה תמים, בעניין המשכת הקדושה עליו,

שהמשכת הקדושה תהיה תמימה בלי חסרון. וזהו שדורשים את נח לגנאי, שאם היה בדורו של אברהם לא היה נחשב, כי נאמר 'את האלוקים התהלך נח', שהיה צריך עזרה בהליכתו, כי הייתה לו קדושה מתולדתו, הארה אלוקית קדומה, אבל אברהם צדקתו משכה את ההארה האלוקית. וכוודאי שאדם השואף להביא עצמו לעליה והתקדמות בקדושה, מעלתו גדולה יותר ממי ששומר על מעלה קיימת.

במקום אחר, (שנת תרע"ה עמ' ס"ב) מבאר השם משמאל מדוע נח מצא חן בעיני ה', הוא מביא שם רעיון נפלא מהרב הכהן הגדול מאלכסנדר, שכמו שכשבים להדביק חלקי מתכת זה לזה, צריכים קודם להסיר את החלודה שנוצרה שם, בלי זה, אם תישאר חלודה, הם לא ידבקו יחד, "כן לב האדם בעוד שיש עליו חלודה אי אפשר להתקשר בה' יתברך". לכל אדם אומר השם משמאל, "יש לו שליטה בעצמו להטות את כל חושיו לשמים כדי צדיקים - לבם ברשותם והוא (האדם) מושל על עצמו, כנאמר במשלי 'ומושל ברוחו מלוכד עיר'". נתחזק בדרכו של אברהם אבינו שהמשיך קדושה על עצמו, נדע שבתור בניו, הוא הוריש לנו את היכולת הזו, ונוכח להיות מההולכים לפני ה' להיות תמימים במעשיו.

בימיו נפלגה הארץ - התמעטות שנות חיי האדם

אחד השינויים הבולטים בעולם לאחר המבול הוא התקצרות שנות החיים, שהגיעו לפני המבול למעלה מתשע מאות שנה. ע"כ שהיה נביא קרא את שם בנו פלג כי בימיו נפלגה הארץ בדור הפלגה. הפירוש הרווח לדור הפלגה הוא כהסבר רש"י¹ בפרשה שהקב"ה הפיץ ופילג אותם ברחבי העולם. ואמנם בפסוק מקביל בדברי הימים² כותב רש"י פירוש נוסף שבימי פלג התפלגו ונחצו חיי האנשים לשניים. "כי בימיו נפלגה הארץ - נתחלקו ונתמעטו ימיהם של בריות שמתחלה היו בני אדם חיים תשע מאות שנה ויותר ונחצו בימי ארפכשד ואילך ל'ד' מאות שנה ויותר ומן פלג ואילך נחצו למאתים מאותן ארבע מאות". מילת הפלגה לפירוש זה אינה מלשון תפוצה אלא מלשון חילוק וחצייה לשניים.

כל פעם בחצי. מתשע מאות ויותר לארבע מאות ויותר ואחר כך למאתיים. לכן לבד מהסיבות הטבעיות למיעוט השנים צריך להבין מדוע סובבה ההנהגה האלוקית שקיצור החיים יהיה דווקא באופן של חציית שנות החיים לשניים.

המגלה עמוקות והכלי יקר⁴ כותבים שעיקר חטאם של דור המבול היה בעריות. שם ה' המחבר בין איש לאשה הוא שם י-ה שהוא בגימטריא חמש עשרה, וכיוון שאנשי המבול חטאו בנושא העריות הם נידונו בעונשים המבטאים את השם הקדוש הזה, לכן מספר זה חוזר על עצמו בעונש המבול. המים כיסו את ההרים חמש עשרה אמה והמשיכו להתגבר על הארץ מאה וחמישים יום (עשר פעמים חמש עשרה). וכן אורך התיבה שלוש מאות אמה ורוחבה חמישים, ויצרים חמש עשרה אלף אמות מרובעות. האות י' נמצאת באיש והאות ה' באשה, וכשורה ביניהם אהבה ואחוה שם י-ה שוכן בקרבם. אך אם מפרידים בין האיש לאשה נשאר אש ואש, לכן נידונו במים רותחים ששורפים כאש.

בשם הקדוש י-ה בולטת תכונת החצי. שם י-ה הוא חצי משם ה' השלם. כפי שמסביר רש"י⁵ בפסוק "כי יד על כס יו", שהשם נחלק לחצי שאין שמו שלם ואין כסאו שלם עד שימחה שם עמלק. וכך כותב גם השערי אורה⁶ ששם י-ה הוא חצי השם הראשון לכן יכול להיקרא בפני עצמו. ובנוסף, האותיות עצמן הן חצי אחת מהשניה ה-ה' היא חצי במספר מהאות י'. עולה אפוא שתכונת החצי נדרשת כדי

לתווך בין האיש והאשה. חיבור של שני אנשים בעלי אופי שונה ורצונות מתחלפים הוא דבר מורכב אך זה רצון התורה. לא טוב היות האדם לבדו. האדם נברא כדי לבנות עם אשתו תא משפחתי זוגי שהוא אבן יסוד בבניין העולם. בשם י-ה התורה מתווה את הדרך לחבר בין האיש לאשה והיא עמדה נפשית של חצי, ענווה והרגשת חיסרון. אדם ששם את עצמו במרכז לא יהיה קשוב לצרכי הזולת ולא יתן לאחר מקום לבטא את עצמו ואת רצונותיו. כדי ששם י-ה ישרה באיש ובאשה צריך להקשיב למנגינת החצי שנרמזת בו. לתת לזולת מקום ביטוי, וללמוד ממנו בענווה את מה שחסר אצלי. דור המבול פגמו בשם י-ה לכן נענשו במידה שווה שיתקצר משך חייהם בחצי.

מלבד זאת כדי שהתא הזוגי יתפקד כראוי עליו לזכור ששורה בו רק חצי משם ה' והחצי השני הוא לעמוד בענווה ולהקשיב לשם ה' המלא. עשייה שקשובה לרצון ה' ולתורתו היא עשייה מתוקנת שמביאה ברכה. דור הפלגה לא עמדו חצויים בענווה כלפי ה' אלא בנו מגדל להילחם בו. לכן נענשו שגם משך חייהם נחצה לשניים. העונש של חציית החיים חושף מעט מהתיקון של דור המבול ודור הפלגה. בניית עמדה נפשית של חצי שרואה את טובת האחר ובעלת ענווה לקבל מהזולת השלמה לחסרונות.

1. י"כה.
2. א"ט.
3. י"כה.
4. ו"טו.
5. שמות טו, יז.
6. השערי התשיעי

וממילא בטהרה ובקדושה. אנחנו צריכים להיות גיבורים בכל המובנים - ותורה מפי הגבורה ניתנה - גיבורים בהשראת השכינה, גיבורים בנבואה וגיבורים בקדושה. בגלות אין מקום לגיבורים, היא דלדלה אותנו בכל המובנים. שם אין מקום לחלות גבורה של השראת השכינה, גבורה של קדושה, וגם לא גבורה של צבא. עכשיו ברוך השם, בצבא הולכת ומתחדשת הגבורה, וכל זה שייך להתחדשות הבריאות שלנו. שני הצדדים שלנו צריכים להתגלות מחדש - הצד האידיאלי הרוחני, "המחזיר שכינתו לציון", ולהתגלות גבורה עצומה מחדשת, וגם הצד הגופני הממשי שלנו. החזרה לבריאות אינה ביום אחד, בשנה אחת ובדור אחד. ברוך השם, אנו מתחילים קצת לחזור לבריאותנו⁴.

אלא יותר מזה - עשה אותנו רעים! פתאום נעשיתם רוצחים. ריבוננו של עולם! עם ישראל שמע בעשרת הדברות: "לא תרצח"! לאיזה מצב לא נורמאלי של יהודים הגענו בימינו: רציחות, גניבות וכל מיני שיגעונות. כל זה על חשבוננו של היטלה, יימח שמו. ולא רק שהרג ושדד אותנו - עשה אותנו משוגעים! בלי ספק! כל הטענות שיש לנו על המשפטים ובתי המשפט שלנו, זו פרשה לחוד, אבל עם זה רואים בעיתונים שעל פי רוב במשפטים יש עסק עם אנשים הזקוקים לאשפוז, כל מיני משוגעים. הוא הרס את כל העצבים והפסיכולוגיה שלנו. לא רק שהרג אותנו בגוף, בנפש ובמזון, אלא גם עשה אותנו משוגעים ולא נורמאליים. זה החורבן היותר גדול מתוצאות היטלה, יימח שמו וזכרו.

היציאה מהגלות היא הבראה, חוזרים לאוירא דארץ ישראל, "חיי נשמות אויר ארצך"³ - הבראה בקדושה, בטהרה ובפסיכולוגיה, לעומת הריסת הבריאות בגלות בכל המובנים, במוח בלב ובנפש,

הבראה מקלקולי הגלות

עכשיו אנחנו חוזרים מבית הקברות של הגלות, בו יש חורבן בכל המובנים, ועל אחת כמה וכמה החורבן מהגלות של עשרות השנים האחרונות. ברוך השם, אנחנו מתקדמים עכשיו בניסים ובנפלאות של קיבוץ הגלויות שלנו. אבל העובדה היא שבינתיים נהרסנו בכל המובנים, במובן האידיאלי, המוסרי והגופני. היטלה, ימח שמו וזכרו, ועוד רשעי עולם, לא רק הרגו, שדדו והחריבו אותנו. יש פסוק שמזכירים בסדר פסח: "וירעו אותנו המצרים"¹ - שעשו אותנו רעים! מהחורבנות הרוחניים נגרם חילול השם במובן הרוחני התרבותי, המכונה 'חילוניות'. החינוך 'הכללי' בכ"ף הוא גם בקו"ף, עם כל התוצאות, לצערנו. כבר התחילו להרגיש קצת, לחזור בתשובה קצת על כל המהלך החינוכי הזה. כאשר יש ריקניות רוחנית, ריקניות מקדושה ומתוכן החיים האמיתיים שלנו, אז באים שדים, כנזכר בגמרא שלמקום ריק באים מזיקים². בריקניות מהתוכן האמיתי, שדים ומזיקים נכנסים. היטלה, יימח שמו וזכרו, לא רק הרג ושדד אותנו,

1. דברים כ"ו ו'.
2. בבא קמא דף כ"א ע"א 'א' ורש"י שם.
3. "ציון הלא תשאל" לרבנו יהודה הלוי.
4. ע"פ שיחות הרצ"י אורות התחיה פרק י"ט עמ' 117-115.

בשביל הנשמה
הרב ליאור לביא ר"ם במכון מאיר

מה אמר בן גוריון לעם לפני הבחירות הראשונות? ומי רצה להצביע לבגין וכן גוריון גם יחד? מבט על הבחירות לכנסת ה-25 דרך הבחירות הראשונות, לפני שבעים ושלוש שנה.

מתי נלמד לבחור נכון

תכנים שני פתקים יחדיו. כאשר אמרו לה: 'זה יהיה פסול', מחתה בתוקף: "אבל אני רוצה בעד בגין וכן גוריון ביחד" ("קוריוזים לרוב בירושלים", מעריב 26.1.1949 מובא בספרו של ז. ולק המוזכר לעיל עמ' 247-246).

הסיפור הזה, שיש בו בעיקר הרבה תמימות ונאיביות, על רקע המתחיות והאיבה ששררו בין שני המנהיגים הללו, מעורר בי גם שמץ תקווה ואבקש לבטא אותה דרך מילותיו של הרב שמעון גרשון רוזנברג זצ"ל (הרב שג"ר), במשל שהיה נוהג להשתמש בו פעמים רבות בדרשותיו לימי התשובה: "זה היום תחילת מעשיך, זכרון ליום ראשון". משל לזוג הנשוי כבר שנים ארוכות, הם יושבים ערב אחד ומסתכלים על היום הראשון, על התמונות של חתונתם, כשהיו צעירים ואוהבים. והם נזכרים. "זכור אזכרנו עוד, על כן המו מעי לך". הזכרונות מעלים בהם געגועים וכיסופים אחד לשני, לחסד הנעורים, "זכרתי לך חסד נעורייך". עם הזכרון חוזרים הרוך והעדנה שהיו חבויים בהם מאז, ושהתכסו במרוצת הזמן באפרוריות היום יום. הזכרון, אם כן, איננו מחשבה על העבר, אלא החייאת העבר בהווה. הוא קיים כאן תמיד, ולא רק ככיסופים. הזכרון מעצם מהותו איננו ה"זה" היומיומי, אלא הוא היכולת, האפשרות, לחיות את ה"זה" במימד של "הבא", המצוי ברצוי, או אז מתאפשרים פיוס, וסליחה והיטהרות. בני הזוג חוזרים ומתאהבים מחדש ("זכרון ליום ראשון", אלול תשס"א, דרשות לימים נוראים, עמ' 21-20).

המשך המאמר בעמוד 6 <

להם זכות הבחירה - כל יעדרו מהקלפי. זוהי זכות גדולה - זכות היסטורית, שציפיו לה דורות בכיסופים משיחיים, אלו הן הבחירות הראשונות לרפובליקה עברית בתולדות ישראל. אין זו זכות בלבד, אלא חובה - חובת כבוד לאומית, בה תגלם אחריותנו ובגרותנו המדינית [...].

ביום זה נתייחד עם זכרם של גיבורי מלחמת השחרור שנפלו חללים על קידוש חירותנו ומולדתנו [...]. שלא זכו להגיע איתנו ליום הגדול הזה [...]. נלך כולנו לקלפי מתוך שמירה על כבוד הבחירות וטהרתן. הממשלה הזמנית קבעה את יום הבחירות ליום שבתון, למען יוכל כל אזרח, איש ואשה, למלא את חובתו

האזרחית [...] ונשוב לראות איש ברעהו אזרח שותף למדינה היקרה לכולנו, ונקבל את פסק הדין של כלל הבוחרים באהבה ובנאמנות" (דוד בן גוריון, "לעם ולצבא: שדר" 23.1.1949, מובא גם בספר 100 סיפורים ארץ ישראלים לר' זאב ולק עמ' 246-245).

בגין וכן גוריון ביחד

אחד הסיפורים המשעשעים מיום הבחירות הוא פורסם בעיתון מעריב לאחר הבחירות: "אישה אחת התחננה שיאמרו לה מי יותר טוב, אחת

רבים חשים תחושת לאות כללית ואפילו דכדוך במערכת הבחירות הזאת. האם באמת משהו מהותי עתיד להשתנות? האם יתחולל שינוי דרמטי במצב הבטחוני או הכלכלי ואם כן, כיצד בדיוק זה יקרה? בכל אופן, ייאוש מהמצב הוא לא אופציה סבירה, וכדי שזאת לא תהיה רק סיסמה ריקה, כדאי לחזור אחורה לרגע לבחירות הראשונות שהיו כאן בארץ,

לפני שבעים ושלוש שנים (הכנסת נקראה אז "האספה המכוננת"). הבחירות התקיימו בכ"ד בטבת תש"ט (25.1.1949), כתשעה חודשים לאחר הקמת המדינה. הימים הם ימי מלחמת העצמאות. המדינה הצעירה עוד נאבקה על קיומה וקרבות עקובים מדם ניטשים בצפון הארץ ובדרומה.

כיומיים טרם הבחירות פונה בן גוריון בקריאה נרגשת לעם בציון ומעודד את כולם לצאת ולממש את זכותם ההיסטורית. זכות שכלשונו, "ציפיו לה דורות בכיסופים משיחיים":

"מחר נִקְרָא לבחור שליחינו לאספה המכוננת במדינת ישראל. המעשה המדיני הגואל, שנעשה ביום 14 במאי (הכרזת העצמאות), בלא סמכות פורמאלית ובלא בסיס דמוקרטי, יקבל מחר תיקונו החוקי. בבחירות כלליות וחופשיות של כל העם בציון המשוחררת, נקים הבסיס המשפטי העממי למדינתנו המחודשת. וכל איש ואשה שהחוק העניק

"הייתי פרא אדם בעברי, ובזכות התורה ומכון מאיר התעדנתי"

יאיר אפרת גדל בקיבוץ עין גב, התגייס לשייטת, וכיום חבר בגרעין התורני בנוף הגליל. בראיון זה הוא מספר על החינוך שספג בילדותו, האירועים שבעקבותיהם התרחק מהקיבוץ, והחוויה המטלטלת שחווה בג'ונגלים של דרום אמריקה שלאחריה חש רצון בלתי מוסבר להתקרב ליהדות // **אבנר שאקי**

הציעו לי ללכת איתם ברגל לקיבוץ סמוך שהיה בו ערב שירה בציבור. אבא שלי שמע את השיחה, ואמר לי שהוא זוכר שגם זה אסור בגלל העניין של אלפיים אמה אז בסוף לא הלכתי איתם."

אור בהירות הדרך

"אחרי שסיימתי את המכינה להנדסה התקבלתי ליחידה לאבטחת אישים של משרד ראש הממשלה, וכיוון שכבר התקרבתי ליהדות תכננתי לעבוד שם וללמוד במכון לב. במכון לב אמרו לי ללכת ללמוד שנה במכון מאיר מפני שאין לי רקע תורני, ורק אז לחזור אליהם. מה שקרה זה שאכן הלכתי למכון מאיר, אבל אליהם כבר לא חזרתי. גם את היחידה לאבטחת אישים עזבתי, כי אחרי תקופה קצרה במכון הבנתי שאני רוצה להשקיע את כל כולי בלימוד התורה.

"במכון באמת חזרתי בתשובה, למדתי בריצינות, ודברים התחילו להתבהר. זמן קצר לאחר שהגעתי הרב ערן טמיר אמר לי: 'בשנה הראשונה אתה צריך להיות בכיתת אמונה, ועוד שנה נדבר'. זה מה שעשיתי, והרגשתי בן עין. ממש כמו ילד בלונה פארק. מחכה ומצפה לשיעור הבא. אחרי שנה במכון התחנתי עם אשתי, שלמדה במכון אורה. בסך הכול למדתי שלוש שנים במכון, ולאחר מכן שמונה וחצי שנים נוספות בישיבת עטרת ירושלים.

"בשנותי האחרונות בישיבה למדתי הוראה והתחלתי לעבוד כמחנך בישיבות שונות, הצטרפנו לגרעין התורני בנוף הגליל וזה מה שברוך ה' אני עושה עד היום וממשיך הלכה למעשה את הרוח שספגתי במכון. המכון בשבילי זה בית, המקום שמכוחו אני פועל. הייתי פרא אדם בעברי, בחור מאוד לא מבויט, ובזכות התורה ומכון מאיר התעדנתי. למשל, ברור לי שבלי המכון לא הייתי מצליח להקים משפחה. בן אדם חייב שתהיה לו דרך טובה וברורה, בלמים, איזונים, ואת כל אלה קיבלתי במכון. אנחנו חיים במציאות מלאה מעורבות, ואם העולם הפנימי שלך לא מבורר אתה בוודאות תעשה טעויות קשות. ועל טעויות משלמים. הרבה פעמים לא קל לקום מהטעויות האלה ולכן עדיף לא להיכשל בהן, וכל אדם חייב להשקיע מאמצים רבים בבירור הדרך ובהליכה נכונה בה. הדבר הזה פשוט יכול להציל חיים, להפוך אותם מחיים חסרי פשר לחיים מאושרים."

במערך האבטחה הסמוי של רשות שדות התעופה בארץ ובח"ל, ולאחר מכן סתתי לטיול של עשרה חודשים בדרום אמריקה ושם התחיל לקרות השינוי הגדול."

כל ישראל אחים

"באופן טבעי חוויתי המון דברים בטיול והמשכתי להכיר חברה דתית ולהתחבר אליהם באופן מיוחד, אבל קרה שם אירוע מסוים שנגע בי ושינה לי את תפיסת העולם. טיילתי עם בחור גרמני בבוליביה, ולפתע שמענו שמטייל יהודי נפל בנהר מסוים ושצרכים עזרה בחיפוש אחריו. לקחנו אוטובוס לעיר שממנה יצאו החיפושים, וראינו שהתקבצו שם כל הישראלים שהיו בעיר והתכוננו למבצע חילוץ בראשות חיליק מגנוס המחליץ המפורסם. הבחור שנפל עשה טיול רפסודות בנהר הטואציני ונפל עמוק מאוד בתוך הג'ונגלים, וזה היה חיפוש מורכב מאוד.

"חיליק היה צריך שמונה אנשים מתוך העשרות שהגיעו, אז הוא בחר את הקצינים ויוצאי הסיירות ואני הייתי ביניהם. מי שלא נבחר התאכזב מאוד, ונשאר בחפ"ק שהזרים לנו אוכל. הצעתי לבחור הגרמני שטיילתי איתו שנצא לחיפושים, והוא לא הבין מה נסגר איתי. עד אז חשבתי שאין הבדל בין יהודי לגוי, אבל פתאום זה נהיה ברור כל כך. הוא לא הצליח להבין למה אני עושה את זה, למה כל כך הרבה חברים, שבכלל לא מכירים את אותו בחור, מקריבים שבועות מהטיול שלהם והרבה כסף בשביל למצוא אותו. לעומת זאת, אנחנו פשוט הרגשנו שזה הדבר הנכון לעשות. בסוף מצאנו רק את החולצה והנעליים שלו. הבנו שהוא נכנס לאזור סוער בנהר ונהרג. ההורים שלו הגיעו, זה היה מאוד עצוב. עד היום אין להם גופה וקבר ללכת אליו."

כיצד העניין הזה השפיע על רצונך לקבל על עצמך עול תורה ומצוות?

"עד היום אני לא בדיוק להסביר למה, אבל אחרי הטיול פשוט הרגשתי רצון להבין את פלא העם הזה ואת שורשיו. חזרתי לעבוד באבטחה ובמקביל התחלתי קצת ללמוד תורה, לאחר מכן למדתי במכינה להנדסה בבאר שבע, והיה לי ברור שאני עושה שינוי בחיי. התחלתי לשמור שבת כפי שידעתי, אבל חברים שלי לא קיבלו את זה. כל שבת כשהייתי בקיבוץ הם ניסו לשכנע אותי לצאת איתם כמו כל שבת אבל אני בשלי. הם לא התייאשו, ובאחת השבתות הם

"נולדתי במושב מכורה בבקעת הירדן", מספר יאיר אפרת, 42, נשוי ואב לחמישה המתגורר בנוף הגליל, ר"מ בישיבה התיכונית בבית שאן. "כשהייתי בן שנתיים הורי עברו לקיבוץ עין גב על שפת הכנרת, ושם גדלתי. התחנכתי בבתי הספר הקיבוציים, הקשר שלנו למסורת היה דל מאוד, אבל אני זוכר שבים כיפור ההורים שלי היו צמים ואבא היה הולך לבית הכנסת. התחושה הכללית אצלנו הייתה תחושה של ריחוק מהיהדות. התייחסו אצלנו לתורה כאל משהו לא רציני, וכמובן עם כל הסטריאוטיפים הידועים על הדתיים והחרדים. כמובן מסוים אפשר אפילו לומר שחינכו אותנו לפחד מיהדות, להתייחס אליה כמו למשהו שלא כדי להתקרב אליו.

"כשחושבים על זה אפשר לומר שזה לא היה חינוך ניטרלי, אלא ממש חינוך נגד היהדות. אפילו דברים שהם ממש אסורים, חונכנו שהם לכתחילה. ובכלל, היחס כלפי הדתיים היה מנוכר ומאוד מזלזל. אני

זוכר אמירות שהיום הן ממש מצחיקות אותי, כמו למשל כמו שהדתיים עוד מעט ייעלמו. שהם אפיזודה חולפת. שאנחנו העתיד. בתקופה ההיא לא הבנתי הרבה מהחיים שלי, והאמנתי לזה בכל ליבי. יחד עם זאת חשוב לי לומר שחונכנו להרבה ערכים טובים, התנדבות, חריצות, אהבת הארץ, שירות קרבי משמעותי בצבא ועוד. מעבר לכך גם היו בקיבוץ הרבה אנשים טובים, אז עד גיל 16 לא הטלתי ספק במערכת."

מה בסופו של דבר גרם לך לחשוב אחרת?

"בשלב מסוים החליטו ללכת על הפרטה בקיבוץ, התחילו לנשוב אצלנו רוחות יותר פתוחות ופחות ערכיות, ונחשפתי לדברים מאוד לא יפים בהקשר של בין אדם לחברו. יש אנשים שמאוד נפגעו ממה שקרה שם, וגם הרבה משפחות התפרקו בתקופה ההיא בגלל בעיות מוסריות. לא ראיתי את עצמי מצליח בדרך הזו, וככה התחיל להתערער אצלי העסק. הבנתי שאני רוצה שינוי, שאני רוצה לחפש לי דרך, אבל לא ידעתי לאן לפנות ובטח שלא חשבתי על היהדות כי חונכנו נגדה.

"אחרי התיכון התגייסתי לשייטת 13, ושנה לאחר מכן עברתי לסיירת גולני. בצבא לראשונה הכרתי חברה דתית, אהבתי אותם מאוד והתרשמתי מהם לטובה. הם היו יותר מרוסנים ומאופקים משאר החברה, והרגשתי בטוח בחברתם. לפעמים בצבא יש חספוס כזה ולאנשים אין בעיה להעליב אחרים, והדתיים היו פחות כאלה. אחרי הצבא עבדתי

התיבה הזוגית בנישואין

לפי קנה מידה של תרבות המערב. היה חשוב לה להרגיש שיש לה מחזורים, גם כשהיא נשואה, כי זה מעיד עד כמה היא מיוחדת. "כן, אני יודעת שאני מתנשאת על חברות וגם על בעלי. אבל זה מה שנותן לי תחושת עליונות וערך, כי אני יותר מכולם...". היא מתוחה כל הזמן שלא יהיה מצב שמישהו יהיה יותר ממנה. היא גם מזלזלת בבעלה שהוא לא נחשב וגם כי הוא לא נותן ערך לתחרותיות ולעליונות.

התיבה הזוגית, היא מקום מבטחו של הזוג. פותחים צוהר קטן בלבד מלמעלה. הצוהר מלמעלה, כדי להביט כלפי שמים ולהתאים את מה שנכנס מתוך בחירה ובידור, לרצון שמים. **ראוי לפתוח את הצוהר ולהכניס פנימה, את מה שמחבר בין בני הזוג.** ישנן מחשבות וגישות שיוצרות פירוד והן כבר נמצאות פנימה. לכן חשוב לשבת ביחד, לבדוק אותן ולהוציא את מה שלא מועיל ואף מזיק.

ישנן תיבות זוגיות שיש בהן אינטראקציה חיובית ומהנה. יש המוציאים אותן החוצה אל המבול ומפקירים את האינטימיות הזוגית לעין כל, דרך המדיה התקשורתית, או בשיתוף חברים וחברות. בכך הם גורמים להזלת ערכם, להשוואות, לקנאה ולתחרות. הטוב הזוגי, הוא אותה האבן המאירה בתיבה וזהו אור השייך והמתאים להם בלבד. ע"כ, ערך האינטימיות שלהם עולה והחיבור שלהם איתן בפני הרוחות הנושבות בחוץ.

בברכות הנישואין, מזכירים את נישואי אדם וחווה: יוצר האדם, "אָשֶׁר יָצַר אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ; בְּצֶלֶם דְמוֹתוֹ. וְהִתְקִין לוֹ מִמֶּנּוּ בִנְיָן עֲדִי עַד... יוֹצֵר הָאָדָם" "שִׁמַּח תְּשַׂמַּח רְעִים אֲהוּבִים כְּשִׁמְחָךְ; צִיִּיךָ בְּגֵן עֵדֶן מְקֻדָּם..." הרעיון ברור וידוע שבני הזוג צריכים להרגיש יחידים בעולם כאדם וחווה. כך לא יהיו השוואות, תחרותיות ודעות כוזבות. גם את הדעות והגישות החיוביות, כדאי לבדוק אם הן מתאימות לתכונות היחודיות של בני הזוג. זוגות כאלה יוצרים יציבות, ביטחון, חיבור ושמחה בבינם. כשהם יוצאים מן התיבה, יש להם יכולת להיטיב וליצור חיבורים לכלל ישראל.

לתגובות ולשאלות וכן להצעת נושאים המעניינים אתכם -
eSteravr@gmail.com

המבול ירד על הארץ. מבול של דעות, מבול של תכנים ומראות, מבול של רומנטיקה דמיונית, רחוקה מהמציאות.... מבול שפורץ את הגבולות וחודר לכל מקום, **מבלבל** את הדעת ומטיל ספק בכל דבר, עד כי האדם מבלבל ואינו מאמין בעצמו ו/או חי חיים חיצוניים שאינם תואמים לכניין עצמי וזוגי. מתוך מבול כזה, הקב"ה מבקש מבני הזוג, להיכנס אל התיבה היחידה והמיוחדת להם. שיתכנסו פנימה ויהיו קשובים לצורכיהם הפיזיים, הנפשיים והרוחניים ולא יתנו לרוחות המטלטלות אותם, להיכנס אל תיבתם, מבצרים. יש בני זוג שמתחננים ונכנסים אל התיבה שלהם ומכניסים גם את הדעות המבלבלות, את הרומנטיקה המזויפת וכן הלאה. הם מצפים שהרומנטיקה הזאת תהיה נחלתם ומהר מאד מתאכזבים שזה לא קורה ואפילו יש שתוהים אף מתחרטים על שנישאו וז"ל.

- להלן כמה דוגמאות מני רבות שמשקפות את המבול ואת המים החודרים אל תוך התיבה פנימה:
 - לדלית היה חלום שהחנת שלה יהיה חבר'מן כמוה, צוחק עם החבר'ה וכשיראו אותה בחברתו, יחמיאו לה על בחירתה בו. הוא אוהב אותה ומסור אליה, אבל הוא שקט ומבחינתה, הוא "ילד טוב ירושלים" ולכן היא מתביישת בו. בכל פעם שהם נמצאים בחברה או במשפחה, היא מתרחקת ממנו, עצובה ומסוגרת. רוחות חיצוניות הנקראות חברות "טובות" אמרו לה: "בחיים לא היינו מאמינות שתתחנני עם בחור כזה". היא לא שאלה למה התכוונו מבחינתה היא יודעת: "איך התחנת עם בחור כזה שבכלל לא מתאים לך...". זהו. היא אבודה. היא אמנם בתוך התיבה = ביתה, אך הכניסה רוחות זרות ומבול של דעות שמחלישות אותה ואת הזוגיות שלה.
 - יוסי מאד רוצה להתחנן ולהיכנס אל תיבת הזוגיות. אבל יש לו תנאים חיצוניים. היא צריכה להיות יפה ביופי מאד מסוים, כי **זה מה שנחשב**, לא כי זה הצורך הנפשי שלו. הוא טוען שהיה צריך להתחנן בגיל מסוים. מכיוון שזה לא קרה, הוא כבר לא שווה ואין לו יותר סיכוי. גם יוסי, הוא קורבן של מבול התרבות הזאת.
 - נחמה גדלה בבית תחרותי שיש בו השוואות, מי יותר טוב ומי יותר נחשב

המשך המאמר של הרב זאגא מעמוד 2 <

אך ענוה וגבורה לא יספיקו. אם לא ידע הצדיק למלא את שליחות אש הקודש שבלבבו, עם כל מורכבותה, בשמחה, עלול הוא בעצבותו לגרש מתוכו את אור ד'. כמאמר הפסוק, דברי הימים א' טז, כז, 'עז וחדוה במקומו'. דווקא עוז וחדוה. יתרה מכך, גבורה של דברים חוצצים להבות אש, מצויה בסיכון נפילה לכעס והקפדה, קטרוג ושנאה. השמחה תמקת את האש, ותביאה לידי אהבת נצח לכל. אהבה שמנצחת את כל המכשולים, את כל הכשלונות, את כל ההתנגדויות. אהבה עמוקה שרואה את הטוב שבכל האדם ובישראל בפרט, דבקה בטוב בכל כוחה, מעצימה ומנביעה אותו, ומביאה אותו לידי גילוי. כי מה שבא ממקור הטוב, דבק בטוב, והולך אל הטוב. על כך, גאווה קדושה זו שבאה מתוך אהבת ד' גדולה, על אף שהיא מופיעה בגבורת אש עזה, תביא בשמחה אהבת נצח לכל.

*מתוך ספרו מידות הראי"ה, עם ביאור 'צימאון לאל חי'

שליחתי הציבור שלכם

מבית מקור ראשון

רוצים להגיע למאות אלפי בתי אב בציבור הדתי? **איתנו אתם יבוללים!**

הכנה שבועית של עלוני פרשת השבוע ומסופים בכל בית הכנסת ברובי הארץ

הדרכת מוסדות בבתי הכנסת וברבנים זתיים

דיוור ישיר בכל רחבי הארץ

המקום היחידני: עיצוב קום ופוסט דפוס איסוף עיתונים מוצרים מגילון לפי הזמנה, ורידוק בטיבות הכנסת אינטרנטם לעלונים

לפניכם: 02-9898518

052998518@gmail.com

שנכניס לקלפי, אלא מנקודת המבט על עצם האפשרות לבחור. על האפשרות והזכות ההיסטורית לבחור במדינה יהודית. זכות שאי אפשר להתרגל אליה, גם לאחר שבעים ושלוש שנה. לא בחירה מתוך ייאוש של אין ברירה אלא מתוך אמונה והודאה גדולה לה' יתברך על האפשרות לחיות במדינה יהודית משגשגת ולנסות להשפיע על צביונה על פי אמונתנו. ומתוך המבט הזה - לבחור נכון. ואולי זוהי כבר מעין פרשנות מחדשת למילותיו של אמיר דדון: "מתי אלמד לבחור נכון להאמין, לראות שטוב..."

המשך המאמר של הרב לביא מעמוד 4 <

לבחור נכון

סיפור הבחירות הראשונות הוא מבחינתי מעין אותו "זיכרון ליום ראשון", זיכרון הראשית. לפני כל הסיבוכים והמשברים. לפני האכזבות, הייאוש המצטבר ותחושת חוסר האמון. כאשר אני קורא את תיאורו של דן שחם על אותן בחירות ראשונות: **"בציבור שררה התרוממות רוח. רבים הצביעו בעיניים דומעות, מרוב התרגשות על שזכו להשתתף בבחירות הראשונות הנערכות במדינה יהודית עצמאית"**, אני כמעט יכול לדמיין את המדינה ככלה צעירה הדומעת מהתרגשות תחת חופתה. ומה נותר מאותו "חסד נעורים" בבחירות לכנסת ה-25? התשובה, כך נדמה לי, חוזרת לדבריו של הרב שג"ר: "הזכרון, אם כן, איננו מחשבה על העבר, אלא החיאת העבר בהווה". רבים יכתבו השבת בוודאי על הגורליות של הבחירות וימליצו להצביע למפלגה כזאת או אחרת. אינני מקל ראש בכך ובאמת המדינה שלנו נמצאת בתהליך בירור עמוק של זהותה. אלא שבחירה נכונה, לא מתחילה מסוג הפתק

חיה בית אל

שיחות הרצי"ה על ספר אורות

כך חדש! בסדרת שיחות הרב צבי יהודה על ספר אורות. 'למהלך האידיאות בישראל' ו'זרועונים'. בעריכת הרב שלמה אבינר

482 עמ', כ. קשה

ניתן להזמין בטלפון: 02-9973168 או באתר **החדש**: www.ChavaBooks.co.il

ניתן להשיג את כל ספרי ההוצאה ב'דני ספרים' רח' אבן ישראל 3 ירושלים

שאלוה כפרשה

1. באיזה יום נברא הדשא?
2. באיזה יום נבראו השקנאים?
3. מי שכנע את חווה לאכול מעץ הדעת?
4. מה היה עונשו של אדם הראשון?
5. מי היה אחיו של קין?
6. איך קראו לאביו של נוח?

« פרשת נח

שלחו אלינו תשובות באתר ערוץ מאיר לילדים, ואולי תזכו בפרס!

המנוחה כפרשה

מצאו למה התמונות רמזות מתוך הפרשה

”צדיק בפרוה”

שלום ילדים!

נח היה ”צדיק תמים”, כך התורה כותבת עליו. אבל חכמינו מלמדים אותנו שהוא לא היה ממש משלם. למה?

ממשילים את הדבר לאדם שנכנס הביתה ביום קר מאד, ובבית היו אנשים נוספים. האיש הרגיש שקר לו, ולכן הוא פתח את הארון והוציא מתוכו מעיל פרוה עבה ומחמם, ולבש אותו.

האיש הזה פתח את הבעיה שלו, אך הוא לא התחשב כל כך באנשים הנוספים שסביבו, שלהם עדין קר. אם הוא היה מפעיל את החמום בבית, הוא היה מועיל לא רק לעצמו אלא גם לאחרים.

כך גם נח, למרות שהיה צדיק תמים, הוא לא כל כך נסה להציל את בני דורו הרשעים. לעמתו, אברהם אבינו התפלל אפלו על הרשעים וגם נסה לקרנם לעבודת ה'.

אז בואו ונהיה מהצדיקים שגם מתנהגים כראוי וגם חושבים על טובתם של האחרים.

יש, ערוץ הילדים

נדנת קומיקס שבועית מאת יוסי שחר.
לתגובות והזמנת סדנאות: 0549-256994

נח

והנה לכם תיבה!

לא אשכח אהפיף מקפה!
לא נפול...

איך מציירים תיבת נח?

נשמע בצורת פשוט מאוד!

מקבילית
משולש
עגול
מלבן
טריז

הנה לכם תיבה!

הו! סוף סוף יש לי גיבה אשכ איה!

כעת, הוסיפו פרטים...

קיים ארפס
קיים קיי
קיים אים
קיים אים
קיים אים

רש"י אומר שאך נח מקטני אמונה היה, מאמין ולא מאמין שיבוא מבוול. ורק כשדחקוהו המים נכנס אליה. כיצד יתכן לומר כך על נח? דרשו חסידים ברש"י וישנו את מיקום הפסוק. "אך נח מקטני אמונה היה מאמין, ולא מאמין שיבוא מבוול" נוח האמין שאפילו קטני האמונה יחזרו בתשובה וממילא לא האמין שיבוא מבוול.

המלצה השבוע

לרגל הבחירות שמתקיימות השבוע אנחנו מזמינים אתכם לצפות בכמה פרקים בערוץ שעוסקים ב'בחירות': אסי וטוביה - 'מועצת התלמידים', 'מסע הבחירות של אסי', עלילות ארץ גושן - 'בחירות טובות' ועוד!

- פרה א: מוזה...
פרה ב: ידעתי שתגידי את זה...

- הרגע הכי מפחיד בילדות: כשהורים משאירים אותך לבד בקופה בסופר והולכים להביא משהו...

- ברכות לנבחרת בתי הסוהר על ניצחונה בתחרות כליאה למטרה...

חיזה כפרשה

מהי הברכה אותה מברכים כשרואים את הקשת?

ההכרה הפנימית, שהננו שריגים מעץ חיים רב דליות ושגיא פרי, שכל מה שאנו יותר מעורים בגופו של אילן זה, הננו חיים את החיים היותר שלמים ורעננים, בהווה ובנצח, היא תביא את תחיית האומה למגמתה, היא ורק היא תקיץ את הקץ, שאליו אנו עורגים ותתן לנו חוסן ישועות. אורות התחיה כד

על סדר היום

הרב שלמה אבינר

7. שמא תאמר שאולי מפלגה דתית לא ציונית גם תועיל לגבי התורה בארץ. ודאי וודאי. אך היא אינה מעוניינת בתחיית האומה, במדינה, בצבא, וזה עניין עקרוני ביותר.
8. ועוד שמא תאמר שאולי אפשר לסמוך על מפלגה ציונית, אף שאינה מוגדרת כדתית אך אוהבת את הדת. יש על זה משל של הגרי"ה, הרב סולובייצ'יק, בשם זקנו בית הלוי. מסופר בגמרא על אדם שהפקיד אצל חברו כספת עם מטבעות כסף. היא נגנבה. עליו לשלם על מטבעות כסף. לא, אומר המפקיד, אלו היו מטבעות זהב. לא כן, משיב השומר: אני שמרתי עליהן כעל מטבעות כסף, לו ידעת, הייתי שומר עליהן כעל מטבעות זהב, שהיא שמירה מעולה. כך, אמר הגרי"ה, מפלגה לא דתית תשמור על התורה רק כעל מטבעות כסף ולא מטבעות זהב.
9. נשאל החזון איש: האם באמת להצביע זו מצווה ממש? כן, השיב, מצווה כמו מרור. ואנו אומרים: כורך מצה ומרור. לא הכל מרור, יש גם מצה, והרוב הוא מצה.
10. אכן כתוב בירושלמי שגדול קידוש השם מחילול השם. פשיטא?! הסביר רבנו הרב צבי יהודה שכאשר יש מצב מורכב של קידוש השם וחילול השם, קידוש השם הוא הגובר והמכריע.
11. אשרינו שזכינו למדינתנו. הכול מתקדם. הכול הביטחון, הכלכלה, אהבת ישראל, ומעל הכול התורה. אילו פינו מלא שירה כים, אין אנו מספיקים להודות לד'.

שהחיינו על הבחירות

1. האם מי שמצביע בפעם הראשונה בחייו, יברך שהחיינו? כן. כפי הדעה שיש לברך שהחיינו על מצווה שמקיימים פעם ראשונה בחיים, כגון נער מניח תפילין, אשה מדליקה נרות או הולכת למקוה - יש לברך.
2. האם להצביע זו מצווה? ודאי. הרי יש מצווה להקים מדינה. איפה מצווה זו? רמב"ן, פירושו לספר המצוות לרמב"ם הוספה ד': "שלא נעזבה ביד זולתנו מן האומות". ארצנו לא תהיה ביד אומה אלא בידנו, מה שנקרא מדינה: ארץ ישראל בידי עם ישראל.
3. כיצד אני מקיים מצווה להקים מדינה בבחירות? אין בימינו נביא שיקים מלך, לכן מי שמוסמך ומוסכם על ידי האומה, הם הם הממשלה. ואני שותף בהחלטה זו.
4. אבל מדינה זו אינה שלמה? ואף מפלגה אינה שלמה? אכן. אך יש להיזהר מן הכשל הלוגי של שלילת האמצע: הכול או לא כלום. הדברים יותר מורכבים. גם מדינה לא שלמה טובה לאין ערוך מאשר העדר מדינה. אנו מזכירים בתפילה רפואה שלמה, סימן שיש ערך גם לרפואה לא שלמה. תשובה שלמה, סימן שיש ערך גם לתשובה לא שלמה. גאולה שלמה, סימן שיש ערך גם לגאולה לא שלמה. מדינתנו היא גאולה לא שלמה.
5. כיוון שכל המפלגות אינן שלמות, כיצד נדע למי להצביע? כלל גדול ברמב"ם בהלכות תשובה: כל דבר נידון על פי רובו, האדם וגם המדינה וגם העולם. יש לבחור בעד המפלגה שהיא הטוב ברובו והרע במיעוטו. וכיצד נמדוד? מה המטרה של מפלגתנו? רבנו הרב צבי יהודה הגדיר: "תחיית האומה בארצה על פי תורתה". ואם כן, המפלגה שלנו היא: "הציונות הדתית".

רוצה ללמוד תורה בזמן שנוח לך? בית מדרש פתוח

מוזמנת לבחור ממבחר השיעורים השבועיים ופשוט להגיע.

יש לך מקום

מיקום
נח

מחיר
סמלי

ימים ושעות
לבחירתך

שיעורים ממגוון
נושאים ורבנים

לפרטים: 02-6528344 | חפשי בנוגל "מכון אורח"

אורות הפרשה

הרב חגי לונדין ר"ס במכון מאיר

כשהעולם קורס

פרשת נח היא פרשה שבה אנו לומדים על מצב שהעולם קורס, סוף העולם!

מה מתרחש כשהמערכות נופלות? כיצד מחזיקים מעמד כשהחיים שלנו קורסים סביבנו? לעתים

אין מנוס מלהיכנס לתוך התיבה. אנו לא אוהבים את הפתרון הזה. היינו מאד רוצים להציל את העולם כאן ועכשיו. אבל לפעמים אין ברירה והאדם מתכנס באופן זמני לתוך עולמו הפרטי על מנת לקיים את העתיד. כך זה ברמה הציבורית וכך זה ברמה האישית.

אבל חשוב לזכור דבר אחד: גם בזמן שיש מבול ונכנסים לתיבה - "צהר תעשה לתיבה". ישנם שני הסברים ברש"י מהו 'צהר'. הסבר אחד: 'אבן טובה' - אדם זקוק בזמן ההתכנסות לנקודת אור פנימית שתאיר בתוכו. הסבר שני: 'חלון' - קשר למציאות מסביב. היכנס פנימה אבל אל תשכח את העולם בחוץ. רק כך ניתן לצלוח את מי המבול ולהגיע לארץ המובטחת.